

omtalt denne Sag, er det væsentligst, fordi jeg tror, at vi her i Landet i høit Grad trænge til at faae gjort Noget for vore Landhaandværkere. Det er ikke nogen ganske heldig Udvikling, at Landhaandværkeren for at faae en nogenlunde god teknisk Undervisning skulde være nødt til at indvandre til en By og opholde sig der i længere Tid for der at modtage Uddannelse. Jeg tror derfor, der er al mulig Anledning til særlig at støtte de tekniske Skoler, vi have paa Landet. Til Landet vil jeg i denne Forbindelse ikke være meget tilbøielig til at regne Herning og Odde, da de jo ere i hvert Fald vordende Kjøbstæder og allerede have et meget kjøbstadlignende Præg, og jeg tror egentlig talt ikke, at det er i særlig Forstand Landhaandværkere, som der uddannes, men man vil i en af de Skrivelser, der ere aftrykte i Betænkningen, f. Ex. finde omtalt en Haandværker-skole, som kaldes Taastrup og Omegns Haandværkerforenings Tegnestole, og som uengetelig er en Skole for Landhaandværkere. Endvidere vil man i den store Fortegnelse finde Haandværker-skolen i Vallerkilde og sammesteds Rødtilde Høistoles tekniske Afdeling. Der kunde nævnes flere endnu, men jeg har kun anført disse, da den ærede Indenrigsminister ved første Behandling af denne Sag ikke kunde erindre andre end de tre, som kun høist uegentlig kunne kaldes Haandværker-skoler, og af disse Skoler har Taastrup og Omegns Haandværkerforenings Tegnestole ansøgt om Understøttelse, men har faaet et Afslag. Haandværker-skolen i Vallerkilde faaer et Tilskud af 600 Kr., og Rødtilde Høistoles tekniske Afdeling 400 Kr. Naar jeg nu ser herpaa, forekommer det mig at være en høist uretfærdig Fordeling, som her finder Sted. En Skole som Haandværker-skolen i Vallerkilde havde sidste Aar ikke mindre end 100 Elever, der alle undervistes i Dagsskole, og altsaa der modtog en saa grundig Haandværkerundervisning, som vel kan bydes, medens jo i Byerne ikke saa ganske saa af de Elever, der tælles med, væsentlig kun modtage Undervisning i nogle Aftentimer. Dertil kommer, at de fleste tekniske Skoler i Byerne faae meget betydelige Bidrag til Opførelse af deres Bygninger, saavidt jeg veed i mange Tilfælde endogaa en Trediedel af, hvad de koste, og i enkelte Tilfælde er der givet yderligere Tilskud. Derimod gjælder det om Skolerne paa Landet, at de aldeles ikke faae Noget til Opførelse af deres Bygninger, og derfor ere de i saa Henseende endnu ugunstigere stillede, idet de jo stadig maatte bære hele Prioritetsgjælden eller Forrentningen af Byggesummen. Det forekommer mig derfor, at det kun vilde være et

Billighedskrav, at der ved Fordelingen af disse Beløb toges et særligt Hensyn til, at der med Hensyn til disse Skoler paa Landet, der i Reglen eies af private Mænd, hvad der vel er en af Grundene til, at man ikke giver dem en Sum een Gang for alle til Opførelse af Bygninger, raades Bod derpaa ved, at der gives dem et større aarligt Tilskud. Navnlig naar en Skole har bestaaet i en længere Arrække, hvad der jo er Tilfældet med Skolen i Vallerkilde, der besøges af Haandværkere fra hele Landet, og har havt en meget betydelig Indflydelse paa Uddannelsen af Landhaandværkere, tror jeg, at det vilde være en Retfærdighedshandling, om man nu, da der gives større Tilskud, fik til at stille denne og lignende Skoler for Landhaandværkere paa en bedre Fod, end man hidtil har gjort. Jeg vil derfor henstille til det ærede Finantsudvalg, naar det nu mellem anden og tredje Behandling tager under Overveielse, efter hvilke Regler Indenrigsministeren fremtidig skal fordele disse Tilskud, og forhandler derom med den ærede Indenrigsminister, at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, saa at Landhaandværkerne ikke i Fremtiden i den Grad som nu tilfidesættes for Byhaandværkerne.

L. Larsen: Det var Udtalelser fra det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg), der gav mig Anledning til at bede om Ordet for et Par Bemærkninger, og jeg skal da først hde det ærede Medlem min Anerkjendelse for de velvillige Ord, han udtalte angaaende Nr. 44 i Betænkningen om „Forsikringen af danske Seilfartøier til Fiskeribrug“. Jeg tror ogsaa, at det er et overordentlig vigtigt Skridt, der er gjort til en Forbedring af Fiskernes Kaar, at de kunne faae deres Fartøier forsikrede paa en Maade, der er baade solid og billig. Jeg tør endog saa sige, at det er et af de bedste Skridt, der er gjort henimod en Forbedring af deres Kaar og navnlig til Sikkring af, at de ikke blive fastede ud af deres Stilling i en Fart. Der er imidlertid en anden Ting, som staar i Forbindelse hermed, som jeg vil tillade mig at henlede det ærede Finantsudvalgs og specielt den ærede Ministers Opmærksomhed paa. Det staar i Samklang med, hvad det ærede Medlem udtalte med Hensyn til Syllands Vestkyst om Havne. Der er navnlig et Sted i Kattegattet, som for Tiden er en af de bedste Fiskepladser, nemlig Farvandet omkring Anholt, og ligesaa vist som det er baade i Fiskernes og Statens og Samfundets Interesse, at Fiskefartøierne kunne undgaa Haveri, selv om de ere forsikrede, tør jeg sige, at der ikke er noget